

Книгата на Даниил – сто и осма

Разкриване на пророческата символика: Всеобхватен анализ на седемте тръби в Откровение

Jeff Pippenger

2024-02-29

На Уилям Милър бе дадена голяма светлина относно седемте църкви, седемте печата и седемте тръби в книгата Откровение. Той постави тези пророчески символи в рамката на двете опустошителни сили — езичеството, последвано от папството. Той не видя всяка пророческа особеност на тези символи, но онова, което видя, установи основополагащото разбиране за вътрешната история и външната история на Божията църква от времето на апостолите до края на света. Вътрешната история бе представена чрез църквите, а външната история на църквата бе представена чрез печатите. Той видя, че тръбите бяха символи на Божия съд над Рим, който предобразяваше Божия съд над Рим в края на света, макар че не видя, че Рим в края на света се състоеше от троен съюз.

Книгата, написана от Урия Смит, озаглавена „Даниил и Откровение“, съдържа някои погрешни идеи, но беше определена от сестра Уайт като „Божията помагача ръка“. Тя посочи, че тя трябва да бъде разпространявана заедно с „Великата борба“, „Патриарси и пророци“ и „Животът на Исус“. Нейната силна препоръка не означаваше, че книгата е на същото вдъхновено равнище като нейните книги, а че книгата съдържа „велико наставление“ и е била отговорна за „довеждането на много скъпоценни души до познание на истината“.

Книгата използва милеритската пророческа логика, придружена от понятия за пророчеството, които не са били виждани преди 22 октомври 1844 г. Ще се позоваваме на откъси от книгата, докато излагаме тройното приложение на трите Горко.

Милър заявява, че „седемте тръби са история на седем особени и тежки съда, изпратени върху земята, или Римското царство“. Първите четири тръби представят съдите, които бяха доведени върху езическия Рим, а петата и шестата тръба бяха Божии съдби, доведени върху папския Рим; но Милър не би разпознал, че седмата тръба представлява Божия съд над Съвременния Рим. Говорейки за седемте печата и седемте тръби от Откровение, Урия Смит пише:

„След като взе книгата, Агнецът незабавно пристъпва към отварянето на печатите; и вниманието на апостола е насочено към сцените, които се разиграват под всеки печат. Числото седем вече бе отбелязано като обозначаващо в Писанията пълнота и свършенство. Следователно седемте печата обхващат цялата поредица от определен вид събития, простиращи се може би до времето на Константин, а седемте тръби — друга поредица от това време нататък — не може да бъде правилно. Тръбите обозначават поредица от събития, които се разиграват едновременно със събитията на печатите, но са от свършено различен характер. Тръбата е символ на война;

следователно тръбите обозначават големи политически сътресения, които ще настъпят сред народите през евангелската епоха. Печатите обозначават събития от религиозен характер и съдържат историята на църквата от началото на християнската ера до пришествието на Христос.“ Урайя Смит, *Daniel and Revelation*, 431.

Тръбата е символ на война и политически смут. Говорейки за втори стих от осма глава на Откровение, Смит заявява:

„Стих 2. И видях седемте ангела, които стояха пред Бога; и на тях се дадох седем тръби.“

„Този стих въвежда нова и отделна поредица от събития. В печатите ние имахме историята на църквата през онова, което се нарича евангелската диспенсация. В седемте тръби, които сега се въвеждат, имаме главните политически и военни събития, които трябваше да се случат през същото време.“ Урайя Смит, *Daniel and Revelation*, 476.

Седмият печат се отваря в първите шест стиха на осма глава от Откровение, и на фона на отварянето на седмия печат седем ангела със седем тръби се приготвят да затръбят.

И когато отвори седмия печат, настана тишина на небето около половин час. И видях седемте ангела, които стояха пред Бога; и на тях им бяха дадени седем тръби. И дойде друг ангел и застана при олтара, държейки златна кадилница; и нему бе даден много тамян, за да го принесе заедно с молитвите на всички светии върху златния олтар, който беше пред престола. И димът на тамяна, който възлизаше с молитвите на светиите, се издигна пред Бога от ръката на ангела. И ангелът взе кадилницата, напълни я с огън от олтара и я хвърли на земята; и настанаха гласове, гръмове, светкавици и земетресение. И седемте ангела, които имаха седемте тръби, се приготвиха да затръбят. Откровение 8:1–6.

Налице е едно пророческо отклонение, което установявахме в предишни статии, но което все още не сме разгледали конкретно в неговото особено пророческо проявление. Това отклонение се състои в това, че символи, които представят последователност от ориентири в пророческата история, се събират заедно в заключението на историята, която представят. Показахме, че четирите поколения на лаодикийския адвентизъм, представени от четирите мерзости в осма глава на Езекиил, отбелязват конкретни ориентири, но че всяко от тях като изпитание се повтаря в историята на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Това отклонение се открива и в седемте тръби, защото, макар да представят конкретни съдби над езическия, папския и съвременния Рим, всички те отново се събират, когато изпълнителният съд над съвременния Рим започва с предстоящия неделен закон.

Седемте тръби имат конкретни дати, когато са се изпълнили в миналото, но сестра Уайт също така поставя седемте ангела със седемте тръби в Откровение, осма глава, в историята на предстоящия скоро неделен закон.

„И когато отвори петия печат, видях под олтара душите на онези, които бяха убити за Божието слово и за свидетелството, което държаха; и те извикаха със силен глас, казвайки: Докога, о, Владико, свети и истинни, не съдиш и не отмъщаваш за кръвта ни

на онези, които живеят на земята? И на всеки от тях бе дадена бяла дреха [Те бяха обявени за чисти и святи]; и бе им казано да почиват още малко време, докле се изпълни и броят на съслужителите им и братята им, които щяха да бъдат убити, както и те“ [Откровение 6:9–11]. Тук на Йоан бяха представени сцени не на действителността, а на онова, което щеше да бъде в бъдещ период от време.

„Откровение 8:1–4, цитирано.“ Manuscript Releases, том 20, с. 197.

В предходния откъс сестра Уайт прилага диалога и изпълнението на петия печат към периода, когато седемте ангели предстоят да затръбят в осма глава, но също така поставя същото представяне в историята на двата гласа от осемнадесета глава на Откровение.

„Когато бе отворен петият печат, Йоан Богослов във видение видя под олтара множеството на онези, които бяха убити за Божието слово и за свидетелството на Исус Христос. След това настъпиха сцените, описани в осемнадесетата глава на Откровението, когато онези, които са верни и истинни, са призвани да излязат от Вавилон. [Откровение 18:1–5, цитирано.]“ Manuscript Releases, том 20, 14.

Седемте тръби представляват Божия съд в историята на езическия, папския и съвременния Рим, но те са представени и в историята на 11 септември 2001 г. и втория глас на скоро идващия неделен закон. След като разглежда първите шест стиха на осма глава от Откровение, Урия Смит започва да излага историческите изпълнения на първите четири тръби.

„Тук отново се подема темата за седемте тръби и тя заема остатъка от тази глава и цялата 9 глава. Седемте ангели се приготвят да затръбят. Тяхното затръбяване идва като допълнение към пророчеството на Даниил 2 и 7, започвайки с разпадането на старата Римска империя на нейните десет части, на които в първите четири тръби имаме описание.“ Урия Смит, „Даниил и Откровение“, 477.

Смит посочва, че първите четири тръби са Божиите съдби над езическия Рим. Той цитира седми стих, който определя пророческите характеристики на първата тръба, а след това посочва нейното историческо изпълнение.

„Първият тежък и суров съд, който порази Западния Рим в хода на неговото упадане, бе войната с готите под предводителството на Аларих, който отвори пътя за по-късните нашествия. Смъртта на Теодосий, римския император, настъпи през януари 395 г., и преди края на зимата готите под Аларих вече бяха вдигнали оръжие против империята.“

„Първото нашествие под водачеството на Аларих опустоши Тракия, Македония, Атика и Пелопонес, но не достигна до град Рим. При второто си нашествие обаче готският вожд прекоси Алпите и Апенините и се яви пред стените на „вечния град“, който скоро падна като жертва на яростта на варварите.

„Звукът на първата тръба се отнася по време към края на четвъртия век и нататък и се отнася до тези опустошителни нашествия на Римската империя от готите.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

Смит определя Аларих като символ на Божия съд над езическия Рим, представен от първата тръба. Всяка от тръбите има историческа личност, която я представя; Аларих представя настъпването на първата тръба от края на четвъртия век. Милър не би могъл да види, че тази тръба бе доведена върху Рим поради налагането на неделята, защото Милър бе пазител на неделята. И Смит пропусна този факт, но Смит все пак разпозна, че първият наложен неделен закон бе въведен от Константин през 321 година. Пророческото правило, свързано с налагането на неделята, е винаги едно и също, защото Бог никога не се променя, и това правило е, че „националното отстъпление е последвано от национална гибел“. Аларих представлява началото на националната гибел, която започна именно в периода, когато Константин издаде първия неделен закон.

Смит продължава, като цитира осми стих, който посочва втората тръба, и след това продължава своя коментар:

„Римската империя след Константин беше разделена на три части; и оттук идва честата забележка „трета част от човеците“ и пр., като намек за третата част от империята, която беше под бича. Това разделение на Римското царство беше извършено при смъртта на Константин между тримата му синове — Констанций, Константин II и Констанс. Констанций владееше Изтока и установи своето седалище в Константинопол, столицата на империята. Константин Втори държеше Британия, Галия и Испания. Констанс държеше Илирик, Африка и Италия. (Виж Sabine's Ecclesiastical History, p. 155.) За този добре известен исторически факт Елиът, както е цитиран от Албърт Барнс в неговите бележки върху Rev. 12:4, казва: „Поне два пъти, преди Римската империя да бъде трайно разделена на двете части — Източната и Западната, е имало тристранно разделение на империята. Първото настъпи в 311 сл. Хр., когато тя беше разделена между Константин, Лициний и Максимин; другото — в 337 сл. Хр., при смъртта на Константин, между Констанс и Констанций.““ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480.

Историческият феномен на Рим, разделен на три части, а също и на две части, за който споменават историците, цитирани от Смит, са елементите на Рим, които определят тройния съюз на Съвременния Рим, съставляваща структура, разделена на две, представляваща съчетанието между църква и държава. Когато Смит продължава, той след това посочва историческата личност, свързана с втората тръба.

„Историята, илюстрираща затръбяването на втората тръба, очевидно се отнася до нашествието и завладяването на Африка, а след това и на Италия, от страшния Гензерих. Неговите завоевания бяха в по-голямата си част МОРСКИ; и неговите победи бяха „като че голяма планина, пламтяща в огън, хвърлена в морето“. Кой образ би илюстрирал по-добре, или дори тъй добре, стълкновението на флоти и всеобщото опустошение на войната по морските крайбрежия? При обяснението на тази тръба трябва да търсим някои събития, които ще имат особено отношение към търговския свят. Употребеният символ естествено ни подтиква да очакваме вълнение и смут. Нищо освен ожесточена морска война не би изпълнило предсказанието. Ако затръбяването на първите четири тръби се отнася до четири забележителни събития, които допринесоха за падането на Римската империя, и първата тръба се отнася до опустошенията на готите под

водачеството на Аларих, то тук естествено търсим следващото непосредствено действие на нашествие, което разтърси римската мощ и допринесе за нейното падение. Следващото велико нашествие беше това на „страшния Гензерих“, начело на вандалите. Неговото поприще обхваща годините 428–468 сл. Хр. Този велик вандалски вожд имаше своята главна квартира в Африка....“

„Относно важната роля, която този дръзък корсар изигра в падението на Рим, г-н Гибън използва този многозначителен израз: „Гензерих — име, което в разрушението на Римската империя е заслужило равен ранг с имената на Аларих и Атила.““ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 481, 484.

Смит, цитирайки историка Гибън, който посочи историческите символи на първите три тръби, отбелязва, че Гензерих е втората тръба, и след това каза, че Гензерих „заслужаваше равно място с Аларих и Атила“. Аларих е първата тръба, Гензерих — втората, а Атила Хунът беше третата тръба, за която се говори в десети стих. Смит отбелязва, че втората тръба, представена чрез Гензерих, обхваща историята на „428–468“. След това Смит цитира десети стих, който посочва третата тръба, и продължава изложението си:

„При тълкуването и прилагането на този пасаж се изправяме пред третото важно събитие, което доведе до подриването на Римската империя. И при намирането на историческо изпълнение на тази трета тръба ще бъдем задължени на Бележките на д-р Албърт Барнс за няколко извлечения. При обясняването на това място от Писанието е необходимо, както казва този тълкувател, „да има някой вожд или воин, който би могъл да бъде сравнен с пламтящ метеор; чийто път би бил необикновено блестящ; който би се появил внезапно КАТО пламтяща звезда и след това би изчезнал като звезда, чиято светлина е била угасена във водите.“ — Бележки върху Откровение 8.

„Тук се приема предварително, че тази тръба се отнася до опустошителните войни и яростните нашествия на Атила срещу римската власт, които той водеше начело на ордите си от хуни....“

„И името на звездата се нарича Пелин [обозначаващо горчивите последици].“ Тези думи — които са по-тясно свързани с предходния стих, както показва дори пунктуацията в нашия превод — ни връщат за миг към характера на Атила, към нещастieto, на което той беше причинител или оръдие, и към ужаса, който беше вдъхван от неговото име.

„Пълно изстребление и заличаване“ са изрази, които най-добре обозначават бедствията, които той причини. Той наричаше себе си „Бичът Божий“. Урайя Смит, Daniel and Revelation, 484, 487.

Историята на третата тръба, представена от Атила Хуна, обхващаше времето от 441 година до смъртта му през 453 година. След това Смит цитира дванадесети стих, който представя четвъртата тръба и описва варварския владетел Одоакър, където тройната символика на Западния Рим е представена чрез слънцето, луната и звездите. Той определя трите символа като символи на „слънцето, луната и звездите — защото те несъмнено тук са употребени като символи — очевидно обозначават великите светили на римското управление —

неговите императори, сенатори и консули. Епископ Нютон отбелязва, че последният император на Западния Рим бил Ромул, който подигравателно бил наричан Августул, или „умалителният Август“. Западният Рим паднал в 476 г. сл. Хр. И все пак, макар римското слънце да било угасено, неговите подчинени светили сияели слабо, докато сенатът и консулите продължавали да съществуват. Но след много граждански превратности и промени в политическата съдба, накрая, през 566 г. сл. Хр., целият строй на древното управление бил преобърнат и самият Рим бил сведен от положението да бъде императрица на света до бедно херцогство, плащащо данък на екзарха на Равена.“ Урия Смит, *Daniel and Revelation*, 487.

Тук откриваме още едно свидетелство за тройното разделение на Рим, което предобразява тройния съюз на съвременния Рим. При източния Рим и император Константин тройното разделение беше представено чрез тримата му синове, а при западния Рим — чрез тяхната тройна форма на управление. След това Смит установява, че слънцето, луната и звездите представляват определен ред, по който западният Рим беше повален. Той завършва изложението си със следното въведение към последните три тръби.

„Колкото и страшни да бяха бедствията, нанесени на империята от първите нашествия на тези варвари, те бяха сравнително леки в сравнение с бедствията, които предстоеше да последват. Те бяха само като първите капки на дъжд преди пороя, който скоро щеше да се излее върху римския свят. Трите оставащи тръби са засенчени от облак на скръб, както е изложено в следващите стихове.“

„СТИХ 13. И видях, и чух един ангел да лети посред небето, като казваше със силен глас: Горко, горко, горко на жителите на земята поради останалите гласове на тръбата на тримата ангели, които още имат да затръбят.“

„Този ангел не е един от поредицата на седемте ангели с тръбите, а просто такъв, който възвестява, че трите останали тръби са тръби на горко, поради по-ужасните събития, които ще настъпят при техния звук. Така следващата, или петата тръба, е първото горко; шестата тръба — второто горко; а седмата, последната в тази поредица от седем тръби, е третото горко.“ Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 493.

Ще продължим с трите тръбни горко в следващата статия.

„Бедствията на императорския Рим при неговото падение бяха предсказани до най-последното от тях, докато Рим остана без император, без консул и без сенат. „Под управлението на екзарсите на Равена Рим бе унижен до второстепенно положение.“ Третата част от слънцето биде поразена, и третата част от луната, и третата част от звездите. Родът на Цезарите не угасна с императорите на Запада. Преди падението си Рим притежаваше само част от императорската власт. Константинопол разделяше с него империята на света. И нито готите, нито вандалите господстваха над този все още императорски град, чийто император, след първото преместване на седалището на империята от Константин, често държеше императора на Рим като свой назначен представител и наместник. И съдбата на Константинопол бе запазена за други векове и бе възвестена от други тръби. От слънцето, луната и звездите дотогава бе поразена само

третата част.“

„Заклучителните думи на Четвъртата тръба загатват бъдещото възстановяване на Западната империя: „И денят не светеше за третата част от него, и нощта също.“ По отношение на гражданската власт Рим стана подвластен на Равена, а Италия беше завладяна провинция на Източната империя. Но, както по-уместно се отнася до други пророчества, защитата на поклонението пред образи за пръв път доведе духовната и светската власт на папата и на императора в бурен сблъсък; и, като предостави на папата всяка власт над църквите, Юстиниан положи своята помощна ръка за утвърждаването на папското върховенство, което впоследствие си присвои силата да създава монарси. В годината на нашия Господ 800 папата дарува на Карл Велики титлата Император на римляните.“ — Keith. Тази титла отново беше прехвърлена от краля на Франция на краля на Германия. И от император Франциск Втори дори тази фикция беше окончателно и завинаги отхвърлена на 6 август 1806 г.“ A. T. Jones, *The Great Nations of Today*, 54.